

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 87.887 van 7 juni 2000

A. 71.889/VI-13.514

In zake : **DONYS Marie-Christine,**

rue Harkay 77
4400 Flémalle Grande,

tegen :

de gemeente Flémalle,

Grand route 287
4400 Flémalle.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 2 november 1996 ingediende verzoekschrift, waarbij Marie-Christine DONYS de nietigverklaring vordert van het besluit van 20 juni 1996 van de gemeenteraad van Flémalle, die haar als tuchtstraf een maand schorsing in haar ambt van sociaal verpleegster met ingang van 1 juli 1996 opgelegd heeft;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van Mevr. DAGNELIE, eerste auditeur-afdelingshoofd bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 19 april 1999 waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 10 februari 2000, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 24 mei 2000;

Gehoord het verslag van de heer CLOSSET, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. RASE, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, en van Mr. RIGAUX, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het andersluidend advies van Mevr. DAGNELIE, eerste auditeur-afdelingshoofd;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de feiten zich als volgt aandienen :

1. Op 1 december 1993 wordt verzoekster na een jaar proeftijd vast benoemd tot sociaal verpleegster bij de gemeente Flémalle, waar zij haar functie uitoefent in de drie gemeentelijke opvanghuizen voor kinderen (“maisons communales d’accueil de l’enfance - “MCAE”).

2. Op 21 september 1994 brengt Mevrouw BARBIER, hoofd van de dienst Famille et Petite Enfance, bij de gemeentesecretaris verslag uit over het gedrag van verzoekster. Ze wijst erop dat Mevrouw MARTINEZ, de aan de dienst verbonden geneesheer voor de drie MCAE’s, haar via de telefoon ervan in kennis heeft gesteld dat de medische dossiers van de kinderen slecht bijgehouden worden (de data van de inentingen zijn verkeerd, twee kinderen zijn tweemaal ingeënt, ...),

en dat ze vergeefs gepoogd heeft de situatie rechtstreeks met de betrokken verpleegster te regelen, wat haar reputatie van geneesheer en die van de MCAE's in het gedrang kan brengen. In het verslag wordt voorts gesteld dat aan verzoekster gevraagd is een precies beeld te schetsen van het aantal kinderen dat in de drie MCAE's verblijft om in september de nieuwe inschrijvingsaanvragen te kunnen onderzoeken. Na aan dat verzoek herinnerd te zijn, verstrekt verzoekster in september inlichtingen die het hoofd van de dienst niet in overeenstemming acht met de situatie in de praktijk. Op 26 oktober 1994 maakt het hoofd van de dienst in haar verslag voorts melding van twee gevallen van dubbele inenting en van problemen met het bijhouden van de aanwezigheid van de kinderen in de MCAE's en van de inschrijvingen met het oog op een verblijf, een taak waarmee verzoekster belast is.

3. Op 18 oktober 1994 zendt de gemeentesecretaris aan de gemeenteraad het volgende verslag :

" Ik heb kennis genomen van het verslag dat het hoofd van de dienst "Famille et Petite Enfance" op 21-09-1994 opgemaakt heeft over het gedrag van mevrouw Marie-Christine DONYS, sociaal verpleegster 1ste klasse, in de uitoefening van haar beroep.

Mevrouw Marie-Christine DONYS is met ingang van 1 december 1993 vast benoemd na met voldoening een proeftijd van een jaar te hebben doorgeemaakt.

Enkele maanden geleden heeft de verantwoordelijke ambtenaar van de dienst mij ingelicht over het verwonderlijke gedrag van de verpleegster, dat te wijten lijkt te zijn aan duidelijke vermoeidheid.

Ik ben van oordeel dat deze ambtenaar ernstig tekortgeschoten is in zijn beroepsverplichtingen en dat het volledig normaal zou lijken dat het schepencollege de zwaarste straf zou opleggen, waarvoor het trouwens bevoegd is.

Ik meen evenwel dat de gemeenteraad beter in staat is in deze zaak een beslissing te nemen, daar de feiten waarvan sprake is kunnen leiden tot een van de maximumstraffen waarin artikel 283 van de gemeentewet voorziet.

Bovendien is het misschien nuttig te vragen dat getuigen worden gehoord, opdat de gemeenteoverheid goed ingelicht kan worden over alle gegevens van het dossier (...);

4. Op 28 oktober 1994 stelt het college van burgemeester en schepenen verzoekster ervan in kennis dat de gemeenteraad haar op 24 november 1994 zal horen om eventueel een tuchtstraf op te leggen “wegens het niet-ervullen van de beroepsplichten (...), waarvan sprake is in het verslag d.d. 21-09-1994 van het hoofd van de dienst (...)”.

5. Op 17 november 1994 deelt de raadsman van verzoekster aan de verwerende partij mee dat hij vraagt om getuigen te horen.

6. De getuigen en de raadsman van verzoekster zijn aanwezig op 24 november 1994, de dag waarop de hoorzitting vastgelegd is. Verzoeksters raadsman deelt aan de gemeenteraad mee dat zijn cliënte de ochtend zelf het slachtoffer is geworden van een verkeersongeval en dat hij haar niet kan vertegenwoordigen, omdat hij haar sindsdien niet heeft gezien. Wegens deze omstandigheid stelt de voorzitter voor de vergadering uit te stellen; de raad beslist eenparig de hoorzitting uit te stellen tot na 1 januari 1995. Er wordt op gewezen dat de getuigen à charge en de getuigen à décharge opnieuw zullen worden opgeroepen met inachtneming van de vastgestelde regels en termijnen.

7. Op 30 november 1994 schrijft de heer GALLIN, voorzitter van de plaatselijke afdeling van de ACOD, rapporteur voor de vergaderingen waarop de kinderverzorgsters van de 3 MCAE's zijn bijeengekomen, het volgende aan de gemeenteraad :

“ Overeenkomstig het verzoek van het schepencollege van 04-11-1994 heb ik mij aangemeld op de vergadering van de gemeenteraad van 24-11-1994 om er als getuige te worden gehoord in de tuchtzaak ten laste van Mevr. Marie-Christine DONYS.

Doordat de hoorzitting wegens overmacht uitgesteld is, heb ik u de schriftelijke getuigenissen, ondertekend door het personeel van de gemeentelijke opvanghuizen voor kinderen, waarvan ik de woordvoerder ben, niet kunnen afgeven.

Ik geef u nu dus de voormelde documenten af en wijs u er onmiddellijk op dat dat dossier mijn getuigenis is, waaraan ik niets wens toe te voegen.

Gelet op wat voorafgaat, zie ik niet meer het nut in van mijn verhoor voor de gemeenteraad (...)”;

Bij deze brief zijn de verslagen gevoegd van de personeelsvergaderingen van de 3 centra voor kinderverzorging, bijeengeroepen door de heer GALLIN ten gevolge van diverse inlichtingen betreffende verzoekster en de conflictsituatie die in de centra heerst.

Deze verslagen kunnen als volgt worden samengevat :

1° verslag over de feiten die haar ten laste worden gelegd door de kinderverzorgsters van het centrum “Les Mickeys” :

verzoekster :

- legt haar wil op aan de kinderen, om welke redenen ook;
- richt zich tot de kinderen in ongepaste bewoordingen;
- bevoordeelt bepaalde ouders bij de inschrijvingen;
- vervult niet alle taken die ze samen met het personeel moet uitvoeren;
- heeft het personeel meermaals bedreigd met een C4-formulier omdat het haar mening niet deelde;
- aanvaardt geen enkele opmerking, noch van de kinderverzorgsters, noch van de ouders;
- verdraait de onderrichtingen en inlichtingen die door de hogere overheid worden verstrekt;
- heeft verschillende kinderen tweemaal ingeënt;
- heeft zich ‘s ochtends waggelend en met een verwilderde blik aangeboden en sprak wartaal;
- enz. ...

Het verslag is ondertekend en geparafeerd door de rapporteur van de vergadering en de kinderverzorgsters van het centrum.

2° verslag betreffende de feiten die haar ten laste worden gelegd door het personeel van het centrum “Les Bout’chous” :

verzoekster :

- dreigt ermee C4-formulieren af te geven;
- S kwijt zich niet van al haar taken;
- S beweert alles te kennen en wijst elk initiatief van het personeel af;

- S geeft de indruk onder de invloed van geneesmiddelen te zijn (wankelt, spreekt wartaal, staart voor zich uit, ...);
- S verwacht het ene kind met het andere, met als gevolg verkeerde behandelingen en doseringen, enz.

Benevens de rapporteur van de vergadering hebben de kinderverzorgsters van het centrum dit verslag ondertekend.

3° verslag betreffende de feiten die haar ten laste worden gelegd door het personeel van het centrum “Les Minipouss” :

verzoekster :

- S dreigt ermee C4-formulieren af te geven als haar richtlijnen niet worden gevolgd;
- S werkt niet volgens vaste uren en verantwoordt haar afwezigheden altijd door huisbezoeken;
- S heeft twee kinderen tweemaal ingeënt;

In het verslag wordt onder meer gesteld dat verzoekster zich bovendien over het algemeen zonderling gedroeg :

- S ze stond niet vast op de benen;
- S ze zocht haar woorden om een gesprek aan te vatten;
- S ze tuimelde van haar stoel of in de kussens die voor de kinderen bestemd waren;
- S ze groette verschillende opeenvolgende keren dezelfde persoon zonder duidelijke reden;
- S ze kronkelde en siste om een slang te imiteren;
- S ze kraamde obscene taal uit (bijvoorbeeld : “de koe gaat kalveren” tegen een collega die in verwachting was - “jullie kunnen allemaal creperen” - enz. ...);
- S ten overstaan van de stagiaires kleineerde ze de kinderverzorgsters door ze “dommeriken, zottinnen, domme ganzen” te noemen, waarbij ze die woorden gebruikte “voor de grap”;
- S ze wilde niet meer tussenbeide komen ingeval er zich een ongeval zou voordoen, zowel bij de kinderen als bij het personeel;

S ze heeft de poetsvrouw bedreigd met voodoo praktijken, er zich op bogend dat ze gelijk wie kan beheksen (...).

Benevens de rapporteur van de vergadering hebben zeven kinderverzorgsters het verslag ondertekend en geparafeerd.

8. Op 16 februari 1995 maakt het nieuwe hoofd van de dienst Famille-Petite Enfance, Mevrouw DERONCHENE, een omstandig verslag op over de wijze van dienen van verzoekster. De feiten die ze ten laste legt zijn de volgende :

- I. Ernstige tekortkomingen wat betreft het klasseren van belangrijke documenten, medische dossiers.
- II. Onregelmatigheden wat betreft het administratief bijhouden van de medische dossiers.
 - A. Onvolledige dossiers.
 - B. Onduidelijke gegevens over de delicate aangelegenheid van de inenting.
 - C. Onjuist bijhouden van de medische dossiers.
 - D. Flagrant vergissingen bij het overschrijven van de data van inenting.
 - E. Onjuist bijhouden van de consultregisters.

De conclusie van dat verslag luidt als volgt :

“ Ik kan aannemen dat “dwalen menselijk is”, maar ik kan niet aanvaarden dat een ambtenaar die in het kader van zijn beroepsstatuut verantwoordelijkheden draagt de dossiers waarmee hij belast is zo lichtzinnig behandelt. De totale onachtzaamheid waarmee Mevrouw DONYS haar werk heeft gedaan, heeft tot gevolg gehad dat de goede werking van onze diensten ernstig in het gedrang wordt gebracht en dat tegelijkertijd onze instelling in diskrediet wordt gebracht (...)

Niet alleen stapelen de vergissingen zich op, maar ik kan ook niet begrijpen hoe de ambtenaar later bij het behandelen van dossiers nooit vergissingen heeft opgemerkt (en dus evenmin heeft rechtgezet) zoals een tweede inenting vóór de eerste, inenting vóór de geboorte, consult vóór de inschrijving in het MCAE (...). ”.

9. Op 21 februari 1995 wordt verzoekster opnieuw opgeroepen om op 14 maart 1995 door de gemeenteraad te worden gehoord.

10. Op 24 februari vraagt de raadsman van verzoekster aan de gemeenteraad om het verhoor van zijn cliënte uit te stellen, omdat ze tot minstens 4 maart 1995 arbeidsongeschikt is; op 27 februari 1995 verlengt dokter HOUBRECHTS trouwens de periode van arbeidsongeschiktheid van verzoekster van 4 tot en met 31 maart 1995; op haar attest staat “mag de woning verlaten”.

Gelet op deze omstandigheden besluit het schepencollege dat de hoorzitting wederom moet worden uitgesteld tot een latere datum.

11. Op 19 april 1996 maakt de gemeentesecretaris een aanvullend verslag op dat als volgt geredigeerd is :

“ Dit verslag vult het verslag van 18-10-1994 aan en haakt in op de geschreven getuigenissen van 8 en 28 november 1994 van het personeel van de kinderdagverblijven en op het verslag van de persoon verantwoordelijk voor de dienst vanaf 16-02-1995.

Gelet op de voormelde documenten en op de bijlagen erbij, ben ik van oordeel dat de ten laste gelegde feiten bewezen zijn en kunnen leiden tot het opleggen van een van de maximumstraffen waarin artikel 283 van de gemeentewet voorziet”.

12. Op dezelfde dag wordt verzoekster opnieuw opgeroepen om op 13 mei 1996 voor de gemeenteraad te verschijnen.

De ten laste gelegde feiten zijn in de volgende bewoordingen gesteld :

" tekortkomingen aan de volgende beroepsplichten vermeld in :

A. het verslag van 21-09-1994 van het hoofd van de dienst en zijn aanvullende nota van 26-10-1994 (afschriften hierbij ingesloten) :

1. onachtzaamheid bij het bijhouden van de medische dossiers van de kinderen;
2. met het gevolg dat bepaalde kinderen tweemaal ingeënt zijn, waardoor hun gezondheid in gevaar kan komen;
3. niet bijhouden van het register van de inenting, waardoor de ouders vooraf in kennis kunnen worden gesteld van de inenting van hun kinderen;

4. eind augustus 1994 : afgeven van onjuiste documenten betreffende de situatie van de kinderen die in de 3 MCAE's verblijven;
 5. het bewijs hebben geleverd niet in staat te zijn de dienst te organiseren waarover ze de leiding had.
- B. de geschreven getuigenissen van 8 en 28-11-1994 die door de heer Dany GALLIN afgegeven zijn (afschrift hierbij ingesloten).
- C. het verslag van 16-02-1995, opgemaakt door het nieuwe hoofd van de dienst, in dienst getreden op 01-12-1994 (afschrift hierbij ingesloten)".

13. Op 6 mei 1996 vraagt de raadsman van verzoekster opnieuw om getuigen te horen.

14. Op 7 mei 1996 roept de verwerende partij de getuigen op. In brieven waarin ze de verklaringen bevestigen die ze in vorige brieven hebben gedaan, delen ze evenwel mee dat ze zinnens zijn zich niet aan te melden.

Op 9 mei 1996 roept de verwerende partij eveneens dokter MARTINEZ op, op verzoek van de raadsman van verzoekster.

Op 13 mei 1996 zendt dokter MARTINEZ, aangezien ze op de hoorzitting niet aanwezig kan zijn, haar schriftelijke getuigenis, die als volgt gesteld is :

" Deze avond kan ik niet aanwezig zijn omdat ik werk tot 19 uur. Doordat ik bovendien pas op 10 mei 1996 verwittigd ben, heb ik geen andere voorzieningen kunnen treffen.

Ziehier in enkele woorden mijn getuigenis van mijn samenwerking met Mevrouw Marie-Christine DONYS.

Vanaf haar indiensttreding was het contact tussen haar en mij goed, aangezien door haar rol mijn werk beter kon worden georganiseerd.

Wat de beroepsbekwaamheid betreft, meen ik dat haar bij het begin niets kon worden verweten.

Later (ik kan niet zeggen wanneer, gezien de tijd die sindsdien verlopen is) is haar gedrag veranderd, is ze beginnen tegenwerken en is ze onredelijk geworden (bizarre gedragingen en feiten tegenover de kinderen en kinderverzorgsters).

Het was derhalve niet zonder risico voor haar en voor de kinderen om te blijven werken.

Ik leg u deze korte getuigenis te goeder trouw af en poog zo objectief mogelijk te zijn (...)"

15. De hoorzitting heeft zoals gepland plaats op 13 mei 1996. Ze wordt op de band opgenomen.

Verzoekster ontkent alle feiten die haar ten laste worden gelegd, deelt mee dat ze lijdt aan migraine, waardoor ze op voorschrift van een geneesheer inspuitingen moet krijgen, bekritiseert het systeem van de inenting, dat geen duidelijke kijk biedt op de situatie van de kinderen, en onderstreept dat ze haar tijd over de 3 MCAE's moest verdelen.

Haar raadsman geeft toe dat het teveel aan gezag van zijn cliënte de oorzaak van de moeilijkheden is en poogt elk van de ten laste gelegde feiten te weerleggen.

16. Op 20 mei 1996 wordt van het proces-verbaal van de hoorzitting kennis gegeven aan verzoekster. Haar raadsman geeft zijn bedenkingen te kennen op 22 mei 1996.

17. Op 20 juni 1996 besluit de gemeenteraad Mevrouw DONYS als straf een maand schorsing met verlies van wedde op te leggen.

Dat besluit is als volgt gemotiveerd :

" (...) Gelet op de notulen van de vergadering van 24-11-1994 waarbij de gemeenteraad, in gemeen overleg met de verdediger van Mevrouw DONYS, beslist de hoorzitting van de comparante uit te stellen tot na 01-01-1995 omdat ze in een ziekenhuis opgenomen is ;

Aangezien de tuchtvervolgning concreet ingesteld wordt door het oproepen van de ambtenaar met het oog op zijn verhoor en die handeling op straffe van verval gesteld moet zijn binnen een termijn van 6 maanden (artikel 317 van de gemeentewet);

Aangezien Mevrouw DONYS bij besluit van 15-12-1994 met ingang van 13-12-1994 in disponibiliteit wegens ziekte gesteld wordt tot het gemeentebestuur de beslissing van de administratieve gezondheidsdienst ontvangen heeft;

Aangezien krachtens het besluit van de gemeenteraad van 24-11-1994 het schepencollege Mevrouw DONYS opnieuw opgeroepen heeft om op 14-03-1995 voor de eerste vergadering te verschijnen;

Aangezien de verdediger van de comparante per brief van 24-02-1995 stelt dat Mevrouw DONYS zich door haar gezondheidstoestand onmogelijk terdege kan laten verdedigen en hij vraagt de oproeping in te trekken;

Aangezien het schepencollege per brief van 06-03-1995 besluit de hoorzitting uit te stellen tot een latere datum;

Aangezien de administratieve gezondheidsdienst bij beslissing van 30 juni 1995 de verpleegster ongeschikt verklaart om haar functie uit te oefenen en een nieuw onderzoek binnen 6 maanden vraagt;

Aangezien ze na afloop van een zodanig onderzoek geschikt wordt verklaard om haar functie normaal en regelmatig uit te oefenen op 12-02-1996;

Aangezien de getuigen die door Meester MELEN per brief van 06-05-1996 verzocht zijn om te worden gehoord, schriftelijk de oproeping hebben afgewezen die hun op 07-05-1996 door het schepencollege was toegezonden;

Aangezien uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 24-05-1991 en uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat het oproepen van getuigen geen verplichting is en dat ze er niet toe gehouden zijn te verschijnen;

Overwegende overigens dat het nodig is erop te wijzen dat deze getuigen zich hebben aangemeld op de vergadering van de gemeenteraad van 24-11-1994;

Aangezien de documenten die in het tuchtdossier opgenomen zijn tot doel hebben de vergissingen van de comparante vast te stellen en uit te leggen, zonder er commentaar op te leveren;

Aangezien de genoemde vergissingen ontdekt zijn door de vervangster van Mevrouw DONYS;

Aangezien de tekortkomingen die vastgesteld zijn in het bijhouden van het register van de inschrijvingen en van de aanwezigheid van de kinderen (documenten van het ONE) onvermijdelijk hebben geleid tot een slechte werking van de dienst, inzonderheid door het dubbel inenten;

Aangezien het inenten met een tweede dosis van het vaccin professioneel gezien kennelijk niet als normaal kan worden beschouwd;

Aangezien anderzijds, al zijn bepaalde documenten niet van de hand van Mevrouw DONYS, er toch moet worden op gewezen dat ze tekortgeschoten is, daar ze die documenten had moeten invullen;

Aangezien de door de heer D. GALLIN bezorgde geschreven getuigenissen van 8 en 18-11-1994 van de personeelsleden van de gemeentelijke opvanghuizen voor kinderen weliswaar aanleiding geven tot kritiek wat de vorm betreft, maar onbetwistbaar de abnormale gedragingen van Mevrouw DONYS in de uitoefening van haar functie aantonen;

Aangezien bij de gemeentelijke overheid geen enkele stakingsaanzegging van dat personeel ingediend is;

Aangezien Meester MELEN erkent dat Mevrouw DONYS problemen heeft om samen te werken met de gemeenteamttenaren die haar toegewezen zijn en hij wenst dat ze naar een andere dienst wordt overgeplaatst;

Aangezien er moet worden op gewezen dat Mevrouw Marie-Christine DONYS een betrekking bekleedt in een leidinggevende functie van niveau B van de personeelsformatie en activiteiten moet uitoefenen die verantwoordelijkheidszin vergen;

Aangezien door de beperkte formatie geen andere diensttoewijzing mogelijk is;

Aangezien door de lange procedure in deze zaak, die nog bemoeilijkt wordt door de gezondheidsproblemen van Mevrouw DONYS en de ontwikkeling van de wetgevingen inzake kind en gezin, de gemeenteoverheid er niet toe gehouden is de maximumstraf voor te stellen die bepaald wordt in artikel 283 van de gemeentewet;

Aangezien niet kan worden betwist dat er vergissingen gemaakt zijn ...”.

Het besluit wordt op 24 juni 1996 aan verzoekster ter kennis gebracht.

18. Op 24 juli 1996 stelt verzoekster beroep in bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Luik, die op 5 september 1996 beslist om tegen het bestreden besluit geen maatregel van toezicht te treffen;

Overwegende dat een eerste middel ontleend wordt aan schending van artikel 317 van de nieuwe gemeentewet, doordat de feiten verjaard zijn; dat verzoekster betoogt dat de straf gebaseerd is op feiten die dateren van 1994, dat haar arbeidsongeschiktheid de tuchtvervolgning niet geschorst heeft en dat de overheid de procedure had moeten instellen binnen 6 maanden nadat ze kennis had gekregen van de feiten; dat ze erop wijst dat de aanvangsdatum van de termijn niet de dag kon zijn waarop het verslag van de gemeentesecretaris opgemaakt is, maar de dag

waarop de overheid die bevoegd is om de sanctie uit te spreken kennis heeft gehad van de feiten; dat ze betoogt dat een andere redenering een echte juridische ontsporing tot gevolg zou hebben, daar, indien dit niet het geval zou zijn, “ongeacht welke brief waarin melding wordt gemaakt van bezwaren waarvan de betrokken tuchtoverheid de strekking niet op een gepaste wijze onderzocht heeft en waarover de gemeentesecretaris een verslag opgemaakt heeft (...) ”gelijkgesteld kan worden met het instellen van een tuchtprocedure”;

Overwegende dat artikel 317, eerste lid, van de nieuwe gemeentewet bepaalt :

“ De tuchtoverheid kan geen tuchtrechtelijke vervolging meer instellen na verloop van een termijn van zes maanden na de vaststelling of de kennisname van de strafbare feiten ”;

Overwegende dat in het onderhavige geval uit het dossier blijkt dat de gemeentesecretaris op 18 oktober 1994 bij het college van burgemeester en schepenen verslag heeft uitgebracht over de feiten die aan verzoekster ten laste gelegd waren door dokter MARTINEZ, waarvan Mevrouw BARBIER, hoofd van de dienst Famille et Petite Enfance, akte heeft genomen op 21 september 1994 en die niet verder teruggaan dan augustus 1994; dat er ook uit blijkt dat verzoekster op 28 oktober 1994 op initiatief van het college ervan in kennis gesteld is dat ze over die feiten zou worden gehoord tijdens de zitting van de gemeenteraad van 24 november 1994; dat hieruit volgt dat het college, dat bevoegd was om de tuchtvervolging in te stellen en om een van de straffen lager dan schorsing voor minder dan een maand uit te spreken, maar dat gemeend heeft het dossier te moeten voorleggen aan de gemeenteraad, die ten volle bevoegd was, op 28 oktober 1994 of in ieder geval op 24 november 1994 van de feiten in kennis gesteld was; dat de wil van het college om verzoekster te bestraffen overigens duidelijk en precies tot uiting gekomen is door de oproeping die het op 28 oktober 1994 aan verzoekster toegezonden heeft; dat de gemeenteraad bovendien feiten van de ten laste gelegde kennis had vanaf 24 november 1994, de datum die vastgesteld was voor de hoorzitting, zelfs al heeft die niet plaatsgehad wegens omstandigheden die zich

buiten de wil van het college hebben voorgedaan; dat de feiten derhalve niet verjaard waren; dat het middel niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat een tweede middel ontleend wordt aan schending van de artikelen 303, § 5, en 305, § 1, van de nieuwe gemeentewet, doordat de procedure waarin deze bepalingen voorzien niet in acht genomen is; dat verzoekster betoogt dat de overheid de verplichting had om een proces-verbaal van niet-verschijnen op te maken en om een uitspraak te doen binnen twee maanden na het afsluiten van dat proces-verbaal en dat in het onderhavige geval deze procedure niet gevolgd is; dat ze in haar memorie van wederantwoord opmerkt dat haar raadsman tijdens de vergadering van de gemeenteraad van 24 november 1994 erop gewezen heeft dat hij niet over een mandaat beschikte om haar te vertegenwoordigen, dat luidens de bepalingen inzake tuchtzaken de ambtenaar zich alleen kan laten “bijstaan”, en zich niet kan laten “vertegenwoordigen”, en dat gelet op de omstandigheden proces-verbaal moest worden opgemaakt over het niet-verschijnen van de ambtenaar, zo niet werd de verwerende partij geacht te hebben afgezien van tuchtvervolging;

Overwegende dat naar luid van artikel 303, vijfde lid, van de nieuwe gemeentewet :

“ Indien de betrokkene schriftelijk afstand heeft gedaan van de hoorzitting of zich niet aangemeld heeft op de hoorzitting, (...) de tuchtoverheid al naar gelang het geval een proces-verbaal van afstand of van niet-verschijnen op(maakt)”;

dat artikel 305, § 1, van dezelfde wet bepaalt :

“ De tuchtoverheid doet binnen twee maanden na het afsluiten van het proces-verbaal van de laatste hoorzitting, van afstand of van niet-verschijnen, uitspraak over de op te leggen tuchtmaatregel.
Indien geen uitspraak wordt gedaan binnen voormelde termijn, wordt de tuchtoverheid geacht af te zien van vervolging voor de feiten die de betrokkene ten laste worden gelegd”;

Overwegende dat in het onderhavige geval verzoekster zich niet heeft aangemeld op de hoorzitting van 24 november 1994 omdat ze de ochtend zelf het slachtoffer geworden was van een verkeersongeval waardoor ze in het

ziekenhuis moest worden opgenomen; dat, zonder dat behoeft te worden geantwoord op de vraag of haar raadsman, door zijn loutere aanwezigheid, geacht werd haar te vertegenwoordigen, moet worden vastgesteld dat de overheid geldig heeft kunnen oordelen dat de afwezigheid van de betrokkene gewettigd was, dat de overheid, zoals ze gedaan heeft, haar een kans moest bieden om te worden gehoord en dat ze geen proces-verbaal van niet-verschijnen mocht opmaken, dat alleen gerechtvaardigd was in geval van afwezigheid door een tekortkoming van de betrokkene; dat het middel niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat een derde middel ontleend wordt aan schending van artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, dat “de inachtneming van een redelijke termijn voorschrijft”, doordat de beslissing niet genomen is binnen een zodanige termijn; dat verzoekster betoogt dat in het licht van de toedracht van de zaak de termijn van twee jaar om uitspraak te doen kennelijk overdreven is;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het uitstellen van de hoorzittingen te wijten is aan de gezondheidstoestand van verzoekster en dat ze opnieuw opgeroepen is zodra ze “in staat (was) om op 12-02-1996 het werk normaal en regelmatig te hervatten”;

Overwegende dat verzoekster in haar wederantwoord stelt dat verschillende vaststellingen betreffende de wanorde in het beheer van haar dossiers pas na twee jaar konden worden besproken, dit is op een ogenblik dat er zo veel tijd verlopen is dat geen deugdelijk onderzoek op tegenspraak meer mogelijk was; dat ze voorts stelt dat niet alle hoorzittingen uitgesteld zijn wegens haar gezondheidstoestand, daar ze vanaf 6 mei 1995 geschikt verklaard is om het werk te hervatten, terwijl de verwerende partij zich daartegen verzet heeft en haar uitdrukkelijk verboden heeft de werkvloer te betreden en al haar latere pogingen om opnieuw haar functie uit te oefenen mislukt zijn; dat ze opmerkt dat de bestendige deputatie, die moest onderzoeken of deze “gedwongen verwijdering” regelmatig was, de gemeente verzocht heeft haar alle sommen terug te geven die wegens “deze gedwongen indisponibiliteit” verschuldigd waren, wat de verwerende partij gedaan

heeft; dat ze daaruit besluit dat het onloochenbaar is dat het te laat nemen van de beslissing uitsluitend aan de verwerende partij te wijten is;

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie opmerkt dat uit de aanvullende stukken die ze neergelegd heeft, blijkt dat op 15 december 1994 vastgesteld is dat de dagen ziekteverlof van verzoekster opgebruikt waren, dat ze dus in disponibiliteit wegens ziekte moest worden gesteld en dat dat op 15 december 1994 plaatsgehad heeft; dat ze overigens opmerkt dat het probleem voorgelegd is aan de administratieve gezondheidsdienst, die verzoekster onderzocht heeft, haar op 30 juni 1995 ongeschikt heeft verklaard voor een periode van zes maanden, betrokkene opnieuw onderzocht heeft en op 12 februari 1996 beslist heeft dat verzoekster geschikt was om haar functie normaal en regelmatig uit te oefenen; dat volgens haar die omstandigheden de reden vormen waarom verzoekster pas op 19 april 1996 opnieuw voor de gemeenteraad kon worden opgeroepen; dat ze voorts erop wijst dat de raadsman van verzoekster ondertussen op 23 januari 1996 het gemeentebestuur had aangeschreven om te melden dat zijn cliënte verlof zonder wedde voor een jaar met ingang van 1 februari 1996 vroeg, de datum waarop haar indisponibiliteitstelling een einde moest nemen, en dat de gemeente op 5 februari 1996 op die brief geantwoord had dat de tuchtvordering, “op uw verzoek gestuit”, eerlang zou worden voorgezet; dat ze eveneens opmerkt dat de raadsman van verzoekster op 24 februari en 1 maart 1995 uitstel had gevraagd om op een correcte wijze zijn cliënte te kunnen verdedigen, wat het college aanvaardde op vertoon van de geneeskundige verklaringen, en vervolgens van de beslissing van de administratieve gezondheidsdienst; dat ze daaruit besluit dat haar niet ten laste kan worden gelegd binnen een onredelijke termijn een beslissing te hebben genomen;

Overwegende dat uit het dossier blijkt :

- S dat de gemeentesecretaris op 18 oktober 1994 bij het college verslag heeft uitgebracht;
- S dat het college op 18 oktober 1994 verzoekster heeft laten oproepen om op 24 november 1994 door de gemeenteraad te worden gehoord;

- dat de hoorzitting op die laatste datum op verzoek van de raadsman van verzoekster uitgesteld is wegens het ongeval waarvan ze die dag zelf het slachtoffer geworden was en ten gevolge waarvan ze trouwens ziekteverlof heeft gekregen en op 15 december 1994 door de gemeenteraad in disponibiteit gesteld is, doordat haar wettelijk ziekteverlof opgebruikt was, tot de beslissing van de administratieve gezondheidsdienst;
- S dat verzoekster op 21 februari 1995 opnieuw opgeroepen is om op 14 maart 1995 te worden gehoord door de gemeenteraad en dat de raadsman van verzoekster op 24 februari 1995 evenwel heeft gevraagd de hoorzitting uit te stellen wegens de aanhoudende ongeschiktheid van zijn cliënte en wegens de onmogelijkheid om correct voor haar verweer te zorgen, een uitstel dat het college aanvaard heeft;
- S dat verzoekster op 27 februari 1995 een nieuwe geneeskundige verklaring heeft overgelegd waarbij haar arbeidsongeschiktheid tot 31 maart 1995 verlengd is;
- S dat de administratieve gezondheidsdienst haar onderzocht heeft en op 30 juni 1995 besloten heeft dat ze ongeschikt was om haar functie uit te oefenen en binnen zes maanden opnieuw moest worden onderzocht, behalve indien ze haar functie vroeger zou opnemen;
- S dat verzoekster op 6 mei 1995 echter een geneeskundige verklaring heeft overgelegd waaruit bleek dat ze geschikt was om met ingang van 6 mei 1995 te beginnen werken en dat ze er zich bij de toezichthoudende overheid over zou beklagen dat ze ten onrechte in disponibiteit gesteld was en dat ze haar werk niet kon hervatten en haar achterstallige wedde zou eisen;
- S dat de administratieve gezondheidsdienst verzoekster opnieuw onderzocht heeft en op 12 februari 1996 besloten heeft dat ze geschikt was om haar functie uit te oefenen;

S dat verzoekster op 19 april 1996 opnieuw opgeroepen is om op 13 mei 1996 door de gemeenteraad te worden gehoord;

S dat ze op die laatste datum gehoord is en dat de bestreden beslissing op 20 juni 1996 genomen is;

Overwegende dat uit deze omstandigheden blijkt dat de gemeenteoverheid, van de feiten in kennis gesteld op 18 oktober 1994, met spoed de betrokkene heeft laten horen vanaf 24 november 1994 en op deze datum wegens overmacht deze hoorzitting niet heeft kunnen houden; dat er eveneens uit blijkt dat op het uitdrukkelijke verzoek van de raadsman van verzoekster, die aanvoerde dat ze ongeschikt was en dat niet correct voor haar verweer kon worden gezorgd, de voor 14 maart 1995 geplande hoorzitting opnieuw moest worden uitgesteld; dat eveneens blijkt dat verzoekster door haar behandelend geneesheer weliswaar geschikt was verklaard vanaf 6 mei 1995, maar dat de verwerende partij geoordeeld heeft dat ze moest wachten op de beslissing van de administratieve gezondheidsdienst alvorens de tuchtprocedure te hervatten, wat ze op 19 april 1996 gedaan heeft na de ontvangst van de beslissing van die dienst van 12 februari 1996; dat ten slotte uit de chronologische volgorde van de feiten blijkt dat vanaf 19 april 1996 de procedure normaal verlopen is; dat hieruit volgt dat, als er al een vertraging geweest is, die in voorkomend geval toe te schrijven zou zijn geweest aan de verwerende partij, deze vertraging alleen tijdens de periode van 6 mei 1995 tot 19 april 1996 opgetreden is, om reden dat de verwerende partij ten onrechte zou hebben gewacht op de beslissing van de administratieve gezondheidsdienst nopens de geschiktheid van verzoekster, gelet op de tegenstrijdige adviezen van deze dienst en van de behandelend geneesheer van de betrokkene; dat, zonder dat hoeft te worden onderzocht of dat motief relevant is, het volstaat vast te stellen dat de duur van de tuchtprocedure niet abnormaal lang was; dat het middel niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat verzoekster een vierde en laatste middel ontleent “aan schending van de rechten van verdediging” :

- S doordat, eerste onderdeel, de tuchtoverheid de gewraakte getuigen niet in openbare terechtzitting heeft gehoord en rekening heeft gehouden met geschreven getuigenissen die aanleiding geven tot kritiek wat de vorm betreft, omdat ze collectief afgelegd zijn, en wat de inhoud betreft, omdat ze die overheid niet in staat stellen te oordelen of de feiten reëel zijn, noch verzoekster zelf de mogelijkheid bieden zich naar behoren te verdedigen, terwijl, wanneer getuigen gewraakt worden, hun verklaringen moeten worden opgenomen in een proces-verbaal dat ze moeten ondertekenen opdat de betrokkene zich naar behoren kan verdedigen;
- S doordat, tweede onderdeel, het tuchtdossier geen enkel bewijskrachtig gegeven bevatte over de oorspronkelijk ten laste gelegde tekortkomingen; in de motivering van de bestreden beslissing wordt trouwens aangetoond dat “talrijke documenten niet van de hand van verzoekster waren, hoewel er nochtans in beweerd werd dat (ze) die documenten had moeten invullen, terwijl (ze) onbetwistbaar alleen met de organisatie van en het toezicht op de drie MCAE’s belast was, dat ze al deze taken voor de drie centra niet kon uitoefenen, onder meer het nagaan van de effectieve aanwezigheid van de kinderen”; dat ze op dat laatste punt onderstreept dat ze ten overstaan van de gemeenteraad reeds de aandacht had gevestigd op het feit dat de vergissingen in het bijhouden van de medische dossiers, zoals de dubbele inentingen, haar niet ten laste konden worden gelegd, aangezien het om een verantwoordelijkheid van de geneesheer ging en ze voor geen enkel geschrift betreffende dubbele inentingen verantwoordelijk was, des te meer daar ze van de vorige inentingen niets kon weten; dat ze in haar memorie van wederantwoord nog de volgende opmerkingen maakt :
- S de tuchtoverheid is ertoe gehouden de getuigen te horen en is van die verplichting slechts vrijgesteld wanneer ze ervan overtuigd is dat de versie van de feiten die door de ambtenaar wordt gegeven gegrond is;
- S de ambtenaar heeft het recht de zitting waarop de getuigen worden gehoord bij te wonen en hun de vragen te stellen die hij voor zijn verdediging nuttig acht;

- S een proces-verbaal van de hoorzitting van de getuigen, ondertekend door elk van hen, moet worden opgemaakt;
- S de getuigenissen van de personen die de heer GALLIN in een lokaal bijeengeroepen heeft, waren collectieve getuigenissen, en ze hebben het niet nodig geacht te antwoorden op de oproeping van 13 mei 1996, een weigering waaruit blijkt dat ze het lastig vonden om uitleg te verstrekken over de verwijten die ze nochtans persoonlijk aan verzoekster gemaakt hadden; in werkelijkheid hebben ze hun handtekening geplaatst op een modeldocument waarin gewag gemaakt was van een geheel van feiten die ze, gelet op hun respectieve bezigheden, niet persoonlijk geconstateerd hadden;

Overwegende, ten aanzien van het eerste onderdeel van het middel, dat krachtens de artikelen 301, tweede lid, 7°, en 304 van de nieuwe gemeentewet de ambtenaar die tuchtrechtelijk wordt vervolgd het recht heeft om het horen van getuigen te vragen, die in ieder geval in aanwezigheid van de ambtenaar moeten worden gehoord, en zelfs openbaar indien de tuchtoverheid daarmee instemt; dat noch deze bepalingen, noch enige andere bepaling aan de getuigen, naar behoren opgeroepen, de verplichting opleggen om zich op de hoorzitting aan te melden; dat niets de overheid toestaat hen daartoe te verplichten; dat het middel, in zoverre in dat onderdeel ervan aan de gemeenteraad verweten wordt niet de getuigen te hebben gehoord die door verzoekster gewraakt waren en die tot driemaal toe behoorlijk waren opgeroepen, niet kan worden aangenomen; dat dat middel, in zoverre in hetzelfde onderdeel ervan tegen de bestreden beslissing ingebracht wordt dat ze steunt op door personeelsleden ondertekende geschriften, evenmin kan worden aangenomen, doordat, zoals blijkt uit de motivering van het bestreden besluit, de gemeenteraad uit deze geschriften alleen heeft kunnen opmaken dat verzoekster “abnormale gedragingen” had in de uitoefening van haar functie (punt B van de grieven uiteengezet in de oproeping van 19 april 1996), en er niet het bewijs heeft in gevonden van de andere feiten waarvan het relaas opgenomen was in de verslagen van 21 september en 26 oktober 1994 van het hoofd van de dienst en in het verslag van 16 februari 1995 van het nieuwe hoofd van die dienst, en doordat de

raadsman van verzoekster zelf in zijn pleidooi en conclusies ten overstaan van de gemeenteraad toegegeven heeft dat zijn cliënte door haar gedrag en haar teveel aan gezag inderdaad de oorzaak was van de moeilijkheden waarvan de ondertekenaars van de genoemde geschriften gewag maakten en die volgens hem zelfs van die aard waren dat ze aanvaardde naar een andere dienst te worden overgeplaatst;

Overwegende, ten aanzien van het tweede onderdeel van het middel, dat uit de motivering van het bestreden besluit blijkt dat de gemeenteraad de tekortkomingen die aangestipt waren in de voormelde verslagen van 21 september en 26 oktober 1994 (grievens in punt A van de oproeping van 19 april 1996) en in dat van 16 februari 1995 (grief in punt C van die oproeping) bewezen heeft geacht, namelijk nalatigheden bij het bijhouden van de medische dossiers -, wat de oorzaak was van dubbele inentingen, het niet bijhouden van het register van de inentingen, wat haar nochtans was gevraagd om de ouders ervan in kennis te kunnen stellen dat hun kinderen zouden worden ingeënt, het overhandigen aan de dienst, eind augustus 1994, van onjuiste documenten betreffende de situatie van de kinderen die in de drie MCAE's verblijven en het niet in staat zijn de dienst te organiseren waarover ze de leiding had; dat de verslagen die de opeenvolgende hoofden van de dienst Famille - Petite Enfance, waar verzoekster werkte, hebben opgemaakt op 21 september en 26 oktober 1994 en op 16 februari 1995 en de bijlagen bij die verslagen de genoemde ten laste gelegde feiten voldoende leken aan te tonen, zelfs indien, zoals verzoekster beweert, uitsluitend de betrokken geneesheer of geneesheren verantwoordelijk zijn voor de medische handelingen die in de dossiers worden vermeld, daar het bijhouden en het bijwerken van deze dossiers zoals het bijhouden of bijwerken van het register van de inentingen, viel onder de medische bijstand waarvoor verzoekster in de eerste plaats verantwoordelijk was, zelfs indien bovendien bepaalde vermeldingen in deze dossiers niet van haar hand waren, daar ze, juist door haar leidinggevende functie, ertoe gehouden was deze vermeldingen recht te zetten als ze verkeerd waren, zoals de gemeenteraad opgemerkt heeft; dat deze eveneens gesteld heeft dat de genoemde nalatigheden of vergissingen de oorzaak hadden kunnen zijn van dubbele inentingen, die op professioneel gebied in beginsel niet normaal leken;

Overwegende dat geen enkel onderdeel van het middel kan worden aangenomen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op zeven juni tweeduizend door :

de HH.	CLOSSET,	kamervoorzitter,
	HANSE,	staatsraad,
	LEWALLE,	staatsraad,
	HARMEL,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

P. HARMEL.

Ch.-L. CLOSSET.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.